

Lycan.

daretur, verum etiam eo modo, ac glorioso triumpho, quo ipsamet petierat, ac exopraverat, Lycan. U. gladio proprio, ejus superbia amputetur. Sic factum fuit postea, ut infra videbitur.

Matth. 8. n. 4. Et ait illi Iesus: Vade. nemini dixeris; sed vade, ostende te Sacerdoti, & offer munus, quod praecepit Moyses in testimonio illis.

VERSIONES.

Syriacus. Vide, ne ulli dixeris: sed abi, ostende te Sacerdotibus, & offer oblationem, sicut praecepit Moyses, ut sit eis in testimonium.

Vatablus. Offer munus, quod constituit Moyses.

Arias. Quod attribuit Moyses, in testimonio illis.

D. Gaudentius serm. 9. Offer pro mundatione tua munus quod praecepit Moyses.

ALTER TEXTUS.

Marc. 1. n. 43. Et comminatus est ei, statimque eiecit illum.

Ibid. n. 44. Et dicit ei: Vade, nemini dixeris, sed vade, ostende te Principi Sacerdotum, & offer pro mundatione tua, quae praecepit Moyses in testimonio illis.

Ibid. num. 45. At ille egressus coepit praedicare, & diffamare sermonem.

Luca 6. n. 41. Et ipse praecepit illi, ut nemini diceret; sed vade, ostende te Sacerdoti, & offer pro mundatione tua: sicut praecepit Moyses in testimonio illis.

EXPOSITIO.

57. Alb. Magn.

TRIA Dominus hic praeptra, ac documenta dat, ut notat Albertus Magnus. Primum, humilitatis, & cautela: Nemini dixeris. Secundum, divini cultus, & obedientiae: Ostende te Sacerdoti. Tertium, & Gratiarum actionis, & reverentiae: Offer munus. Singula explicemus. Ait illi Iesus, praeicipiendo dixit; ut ait Lucas, praecepit illi, seu, ut scribit Marcus, Comminatus est ei; id est, evero, & minaci vultu ei iussit, ut explicat Eu-

thymius. Nemini dixeris: hoc mandat ad fugientiam ostentationem, docetque virtutes celare, & vanam gloriam non ambire, & ideo ne ejus praesentia, multae acclamationes laudatoriae fierent, statim eiecit illum; ut notat D. Marc. ut magis miraculum esset occultum, at leprosus, ut ait idem Evangelista, Egressus coepit praedicare, & diffamare; quod communiter gratitudini tribuitur.

Sed vade, ostende te Sacerdoti. Lex vetus erat, Levit. 13. quod ille, qui morbo lepra feodatus fuerat, si sanitati restitutus esset, quod mundorum communione non gauderet, nisi prius eum Sacerdos expiasset; ac eum mundum pronuntiasset. Et nota, quod huic leproso bis dicitur, Vade. Primum. Vade, nemini dixeris. Secundum: Vade, ostende te Sacerdoti. Leprosus peccatorem repraesentabat, & ei dicitur, vade a peccatis tuis dolore, & contritione, propositioque, ut amplius ad illa non redeas. Et tunc vade ad Sacerdotes; in quibus legis gratiae ministri designabantur, ut ab illis absolvaris, & absolutus judicaris. Et ff. de munus. Leprosus pro mundatione sua agnum offerebat, vel si pauper, duos turtures, aut pullos columbarum, ut praeceptum a Moysse erat Levit. 14. n. 4.

In testimonio illis, scilicet Sacerdotibus. Relictis variis commentationibus, gemina, ac vera intelligentia est, ut tua praesentatio illis in testimonium triplex sit. Primum, quod leprosus de se ipso mandata dabat, & tunc inspectis, & visis ejus membris jam curatis, Sacerdotes in templo ministrantes, munus ab ipso accipiebant, quod pro illo in gratiarum actione offerebant. Secundum, quod Sacerdotes publicum testimonium de homine antea leproso jam sanato dabant, & certis caeremoniis in lege praescriptis, Levit. 14. aufererebant ejus irregularitatem legalem, & eum hominum conversationi, ac commercio restituebant. Tertium, & multum majoris ponderis. Jubeat Dominus ostendere Sacerdotibus in testimonium omnipotentiae, ac innocentiae suae, ut recognoscerent, quod miraculose leprosum sanabat, & quod legem non praevicabat, ut ipsi falsum calumniabantur, siquidem ejus legalia adimplere mandabat. Ita D. Hieronymus, D. Chrysofostomus hom. 26. D. Paschasius lib. 5. in Matth. Albertus Magnus, S. Thomas, & alij.

QUESTIO X.

Quare Christus Dominus imperet leproso, ne miraculum factum manifestet?

QUANquam Euseb. Gallican. hom. in Dom. 3. post Epiphani. contendat, hoc miraculum in secreto, & semoto a turbis loco factum fuisse; communis tamen sententia est, videntem turba miraculum Dominum edidisse. Et plane ex Matthaei textu colligitur; ait enim: Cum descendisset de monte, secuta sunt eum turba multa. Cum ergo miraculum publicum, coram tanta multitudine, fuisset: cur Dominus illud leproso tacere, ac non divulgare, praecepit?

Primo Toler. in cap. 5. Luc. in annot. 24. in ea est sententia: Christum Dominum leproso mandasse, se, ne pro eo tempore miraculum publicasset, ut ita sine turba conflante facile ingrederetur civitatem, quam rationem colligit ex D. Marco 1. n. 45.

Marc. 1.

num. 45. dicens de leproso: At ille egressus coepit praedicare, & diffamare sermonem, ita ut jam non posset manifeste introire in civitatem, & ideo ait, quod tunc ante ingressum civitatis prohibuit publicationem, non vero posteaquam in civitatem ingressus esset. Ad haec ratio non multum efficax est: nam illa stante leprosus Domini mandatum non observavit; siquidem antequam Dominus civitatem intrasset, ille miraculum publicavit, ut ex Marco aperte colligitur, & tam omnes Patres, & Expositores, leprosum laudant, & ejus gratitudini attribuant, quod miraculum divulgaverit, ut infra quaest. ult. hujus capituli, videbitur; ergo hoc Domini praecipit leprosus non violavit, ac proinde Dominus leprosum tacere mandavit, sicut & duos caecos, Matth. 9. n. 30. Qui Christi Domini nomen per totam regionem divulgaverunt, sicut & jussit resuscitare puellae parentes tacere, Luc. 8. n. 56. ut ita manifestum fieret, quam alienus ab omni ostentatione esset.

Secundo. Aliqui, ut refert D. Chrysofost. hom. 26. Sumi quidam, ait, qui opinantur, hoc eum praeterea jussisset, ne cui diceret, ne callide, ac versute agerent, scilicet Sacerdotes circa disputationem mundationis. Judicare de leprosi munditie ad Sacerdotes pertinebat, ut in expositione dixi; & cum Sacerdotes Christo Domino essent adversarii, ne callide, ac versute agerent se in judicatione munditiae hujus hominis, illius sanitatis agnoscentes auctorem esse Christum; ideo ei tacere mandat, in hac sententia est Maldonat. Merito tamen haec Chrysofost non placet. Nam hominis mundities, ita cunctis manifesta erat, ut nullus esset ambigendi locus. Deinde, leprosus silentium non servavit, & tamen Sacerdotum judicium rectum fuit, quod Christus Dominus significavit; nam ei dixit, ostende te Sacerdoti, tanquam de judicio futuro mundationis certus.

Respondet tertio D. Hieron. sic ait. Quid erat opus, ut leprosus jactaret, quod corpore praeserebat. Et Victor. Antioch. in cap. 1. Marci, ad illa verba, Nemini dixeris, sic ait. Non indigeo tua praedicatione; si enim morbus, quo laboras, me non praedica verit, mundities tua nulla erit. Tanquam si dicant, praecepit Dominus leproso, ut taceat, quia ipsamet hominis mundities, ac miraculum praedicabat; frustra enim jactatur verba, nisi opera proclamerit. Quarto. Euseb. hom. in Dom. 3. post Epiphani. Praecipit ei, ut nemini dicat. Praedicare namque, & Dei miracula populis narrare, Sacerdotum est. Leprosus vero, etsi mundus sit, Sacerdos tamen fieri non debet: quoniam illi ad hoc officium eliguntur, ut Apostolus ait, qui sine crimine sunt. Homo iste, leprosus fuerat, quamvis jam mundus esset; ergo ex hac ratione, noluit ei Dominus officium praedicationis committere, quod proprium est Sacerdotum, qui enim alios docet, ipse irreprehensibilis appareat, ne verbum Dei contemnatur. Quinto. Simon Cassian. lib. 5. c. 11. Ne insipientibus, ait, divulgatio divinarum per neophytos, aut quomodo in virtute novitios fiat, prohibet. Cum leprosus insipiens, ac novitius, absque magna exercitatione in Christi Domini schola esset, tanto praedicationis officio fungi, Dominus prohibet.

Sexto. D. Ambros. lib. 5. in Luc. Cur praecipitur nemini dicere, nisi ut doceret, non vulganda nostra beneficia, sed premeda: ut non solum a mercede abstineamus pecunia, sed etiam gratia. Eximiae magnificentiae, & liberalitatis est, in beneficiis praesylvera in Evang. Tom. 1. l.

60. Euseb. Praecipit ei, ut nemini dicat. Praedicare namque, & Dei miracula populis narrare, Sacerdotum est. Leprosus vero, etsi mundus sit, Sacerdos tamen fieri non debet: quoniam illi ad hoc officium eliguntur, ut Apostolus ait, qui sine crimine sunt. Homo iste, leprosus fuerat, quamvis jam mundus esset; ergo ex hac ratione, noluit ei Dominus officium praedicationis committere, quod proprium est Sacerdotum, qui enim alios docet, ipse irreprehensibilis appareat, ne verbum Dei contemnatur. Quinto. Simon Cassian. lib. 5. c. 11. Ne insipientibus, ait, divulgatio divinarum per neophytos, aut quomodo in virtute novitios fiat, prohibet. Cum leprosus insipiens, ac novitius, absque magna exercitatione in Christi Domini schola esset, tanto praedicationis officio fungi, Dominus prohibet.

61. Toler. in cap. 5. Luc. in annot. 24. in ea est sententia: Christum Dominum leproso mandasse, se, ne pro eo tempore miraculum publicasset, ut ita sine turba conflante facile ingrederetur civitatem, quam rationem colligit ex D. Marco 1. n. 45.

stis, non divulgatione affectare, sed potius silentium; tunc enim animi magnanimitas maxime declaratur, non solum aliena a retributione donorum temporalium, sed etiam a laudatoriae gratulationis exhibitione. Et ideo leproso mandat Dominus, vide supra c. 11. n. 25. & 26.

Septimo. idem D. Ambros. loco cit. Aut fortasse etiam illa silentii causa est imperati, quod meliores praebat, qui fide magis spontanea, quam qui speratis beneficiis credidissent. Quam etiam rationem hic D. Hilar. inculcat, Imponit Dominus leproso silentium, ne miraculum divulgaret, ac publicaret, ut hoc audito alij agrosset, etiam ad suavitatem quaerenda venient, & fidei meritum amitterent, si non sponte, sed miraculo impulsu ad Dominum accederent. Deinde noluit Dominus, testimonium ab illis quaeratis beneficiis credidissent.

Octavo. Descendebat Dominus de monte, in quo permulta, & alta documenta, docuerat opera nostra bona abscondere, ut patet toto c. 6. Matth. Ad exemplum ergo, praclarum opus suum leproso concessum jubet silentio abscondi, ut his instruat. Praedicator in se adimplere ea, quae alios docet. Et haec sexta ratio mihi valde probabilis videtur, ut suos discipulos, quos lucet, ac doctores mundi constituerat, suo etiam exemplo informaret. Tamen quamvis haec omnes rationes sint optima quoad morales sensus, tamen quoad litteram, illud facit difficultatem, quod si aliquid probarent, in aliis miraculis, idem silentium etiam Dominus, praecipisset. Ad communem rationem veniamus.

Nondum, & communis ratio est, quam tradit Tertull. lib. 4. contra Marcion. c. 9. Quantum, ait, ad humana gloria aversionem pertinebat; vetuit Christus leprosum miraculum divulgare. D. Chrysofost. hom. 96. Mundavit, ait, leprosum Dominus, & jussit eum nulli hoc fateri; dicens, quam esset alienus ab aura gloria, ac jactantia pompa. Et certe noverat, quod non esset ille taciturnus, tamen quantum in se est, fugit ostentare quod fecerat. Idem docent Origen. hom. 5. in diversos. Beda, Haymon, Thophyl. Beda. Euthym. Albert. Magn. S. Thom. & alij. Christus universonum Dominus, ita ab omni jactantiae specie alienus erat, ut potentiam, ac majestatem suam multis saepe occultare intentaverit, atque abscondere, ut suo exemplo ad omnem vanitatis speciem declinandam, nos instrueret.

Aderat Petrus in horto, de virtute sua, ac viribus vehementer confusus, irat auriculam servo Malcho amputaret, ut eum Christus Dominus reprimere, ait ei. An putas, quia non possum rogare Patrem meum, & exhibebit mihi plusquam duodecim legiones Angelorum, Matth. 26. n. 53. Christus erat Dominus Angelorum, & ita in deserto Angeli accesserunt, & ministrabant ei. Cur ergo non ait, se posse duodecim legionibus Angelorum imperare, ut ibi indilate apparerent, sed tantum aperte ait, se posse a Patre eas postulare. recte ibi S. Thom. Quia videbat, ait, Petrum praesumentem, ideo dicit, Possum rogare Patrem meum, & non dicit, possum vocare, vel adducere. Decevit humilis magister suo exemplo, descriptum tumescere comprime, & ideo cum sit omnium Dominus, de se tanquam servus loquitur, cujus est, rogare, & non imperare.

Maxime enim Christus Dominus humilia appetit, ac omnem ostentationem fugit; magna consideratione dignum est, quod explicans Joannes in



Apoc. 1.

Apoc. 1. 4. n. 2. Christi Domini gloriam, ad majestatem ait: Et ecce sedes posita erat in caelo, & super sedem sedens, & infra n. 10. Procedebant viginti quatuor seniores ante sedentem in throno & adorabant viventem in sacula saeculorum. Dic mihi, magna aquila, quidnam est iste sedens? Cur non dicis, quidnam erat iste sedens? Cur illius nomen non explicas? Si iste sedens est Christus Dominus (ut est omnium sententia Expositorum) cur ejus nomen hic non exprimis; praecipue cum ejus mortem, & passionem ad amissum scriptam in Evangelio tuo nobis reliquisti, & de ea in tua Apocalypsi frequenter etiam mentionem facias. Et tunc disertis verbis, Christi Domini nomen apponis. Christus Jesus primogenitus mortuorum, Apoc. 1. n. 5. Et videbit eum omnis oculus, & qui eum pupugerunt, n. 7. & iterum: Ego Joannes particeps in tribulatione, & regno, & patientia in Christo Jesu, Ibid. n. 9. Cur ergo in throno Christi Domini nomen abscondis; & tantum dicis, Sedens super sedem. Evangelista hauserat jam Christi Domini habitum, qui maxime vult agnosci inter presulas, passionem, tribulationes, ac cum ad thronos, & majestatis sedes devenitur, tam alienus est Domini spiritus ab omni ostentatione, ut ibi occultari, ac abscondi maxime eligat, & ideo disponit, ut ejus nomen tunc non exprimat, sed silentio involvatur. D. Paschal. lib. 5. in Matth. Christi spiritus abjecta quae in humilia appetit, ostentationem fugit. Vide supra c. 5. n. 238. & 225. c. 6. n. 85.

Apoc. 11.

Christus humilitatem quare, ostentationem ugit.

Paschal.

QUESTIO XI.

Quare Christus Dominus leproso praecipit se Sacerdoti ostendere, & munera offerre?

71.

Duo in hac quaestione inquiri. Primò, Cur mandat leproso se Sacerdoti ostendere. Secundò, offerre munus. Ad primum germana solutio illa est, quam in expositione dedi. Nam ad principem Sacerdotum, quem Marcus expressit; tanquam ad caput, & ad reliquos Sacerdotes tanquam ministros spectabat, mundatum à lepra inspicere; & de ejus mundatione testimonium dare; ne ergo legem violare videretur, & Sacerdotis officium usurpare, ut docent Tertull. lib. 4. Contra Marcion. c. 9. D. Chrysostr. homil. 26. in Matth. Orig. hom. 5. in diversos, ut etiam de miraculi veritate omnibus constaret. ut Abulens. 7. 20. docet, ad Sacerdotes mittit. Et quamvis Sacerdotes iniqui, & sacrilegi essent, honorem eis debitum mandat Dominus impendere, quod bene notavit Goffrid. lib. 4. epist. 22. Sacerdotem appellat, ait, quem scitebat esse sacrilegum. Ob personarum malitiam, noluit dignitatis auctoritatem diminuire, ac defraudare: proinde; quamvis persona iniqua, dignitatis tamen causa veneranda.

Tertull. Chrysostr. Origen.

Abulens.

Goffrid.

Sacerdos quamvis iniquus venerandus.

72.

Quare praecipit munus offerre. Chrysostr.

Pelusior.

Quantum ad secundum, jubet Dominus munus offerre: quia cum leprosus mundatus esset, mandabatur ei munus offerre, Levit. 14. in gratiarum actionem, ut jam in expositione dictum est. Secundò, ut ait Chrysostr. Transmittit ad legem, ut iniquorum ora obstruat, ut non dicant, quoniam Sacerdotum gloriam rapuit, opus quidem ipse implevit, probationem autem illis concessit. Tertio Iudor. Pelusior. lib. 1. epist. 146. Eam ob causam, inquit,

leprosus munus lege indictum offerre jubebatur, ut utriusque Testamenti concordia demonstraretur, quod is qui morbum depulit, idem ipse est, qui legem quoque imposuit. U. legem honoraret, quam ipse dederat, eam adimplere mandat.

Quartò Abulens. q. 21. Fuit hoc propter ipsum mandatum, quia si non offerret munera, Sacerdotes nunquam judicarent eum mundatum, nec reducere ad communionem ceterorum, licet verè mundatus esset à Christo; nunc verò cum illis munera offerret, non possent jam eum repellere. Quamvis enim mundus maximè sis, si ministris stipendium suum non solvas, nunquam te mundum, & absolutum judicabunt; ergo cum ad Sacerdotes pertineret judicium de mundatione leprosi date, si ipse munus non offerret, eum nunquam absolutum judicabunt.

Quintò, Beda sic ait. Extendit Deus manum, & contigit humanam naturam, & eiecit à castis populi Dei, scilicet leprosus, templo reddidit, id est, jam poenitentes per confessionem. Offerre hostiam, viventem illi, cui dicitur: Tu es Sacerdos in aeternum. Per leprosum peccatores significatur, ut jam in hujus cap. principio dixi, & Joet D. August. serm. 32. ad fratres. Christus Dominus ergo manum suam extendens tangit eum ad contritionem, ac poenitentiam, & ad Sacerdotem mittit, ut per ipsum absolvatur, ac Deo reconcilietur, & tunc in Ecclesia Deo Patri gratissimum munus offerret, scilicet dilectissimi filij sui Jesu Christi corpus, in omnium peccatorum remissionem gratiae ac omnium donorum augmentum, in gratiarumque actione, pro tot, tantisque beneficiis receptis.

Sextò. Praecipit Dominus leproso, ut munus in lege praescriptum offerat, Levit. 14. scilicet duos passeris vivos pro se. Quod moraliter Euseb. Gallic. hom. in Dom. 3. post Epiph. bene explicat. Ille igitur, ait, qui mundatur, duos passeris offerat, & corpus, & animam Domino reddat, ut jam non mundi voluptatibus sed Deo serviat. Ceteras vero caeremonias, quae in leprosi mundatione fiebant, rectè ibi eas explicat, offerat ergo peccator, dum mundatur, duos passeris Deo, scilicet, animam & corpus, ut totus integer homo Deo obsequio mancipetur, & non dimidia ex parte ambulet. Vide supra cap. 17. num. 19. & 20.

Septimò maxime ponderandum, quòd Christus Dominus leproso miraculum annuntiare vetat, & tamen ei mandat, ut oblationem in templo offerat, quod eleganter D. Hieron. lib. de vera circumcisione, solvit. Dum hominem, ait, quem in carne viderat leprosus, laudare prohibetur, Deum tamen maneris oblatione magnificat. Nec quasi homo praedicandus est, cui ut Deo sunt curatiois vota solvenda, nec in platearum angulis carnaliter celebrandus, qui spiritualiter sic adorandus in templo, ut si secundum hominem nil requirit, secundum Deum divina virtutis gloriam promeretur. Christus Dominus, ea quae ad sui laudem spectabant, vetat, ea autem, quae ad Dei gloriam pertinebant, requirit. Deinde, in divulgatione miraculi, aliquid apparebat, quod hominem respiciebat, in oblatione autem muneri totum in Deum ordinabatur, Christus autem Dominus, quod hominis esset poterat, prohibet, si secundum hominem nil requirit, & quo magis Christus Dominus ea rejicit, quae hominis erant, inde magis virtutem divinitatis in se habitantis declarat, ac manifestat; summa excellentia est, nil hominis requirere, nec indigere.

73. Abulens.

74. Beda.

August.

Antequam quis corpus Christi Domini offerat, prius se à peccatis mundet.

75. Euseb.

76. Hieron.

Magna excellentia hominum non indigere.

Magnalia

77. Matth. 11.

Magnalia Joannis praedicans Christus Dominus, ait Matth. 11. num. 7. Quid existis in desertum videre? Arundinem vento agitatam? Sed quid existis videre? hominem mollibus vestitum? Ecce qui mollibus vestitur in domibus Regum sunt, &c. Et tandem concludit. Amen dico vobis, non surrexit inter natos mulierum major Joanne Baptista. Totus est Dominus, ut Joannis excellentias praedicet, ac ejus sublimitatem super ceteros principes temporales manifestet. Sed quòdnam ad hoc assumitur fundamentum? Introducitur Joannes omnibus terrenis rebus denudatus, tanquam sine vestitu, cibo, & potu, aliunde super principes hujus saeculi mollibus vestitus, bysso, serico, & purpura mirabili artificio intertextura vestitus, & tandem concluditur, quòd Joannes sit omnibus major. Et quomodo homo omnibus denudatus praedicat potentes mundi, omni pietiosa suppellectili abundantes. Meritò sanè Joannes omnibus major, ut etiam in sensu morali dicam; non à possessione temporalium, sed ab eorum contemptu, & bene major ceteris principibus, qui hominum manibus non indigebat, non à terra aliquid expectabat, sed totum à caelesti gratia requirebat. D. Chrysostr. hom. 38. in Matth. Joannes, ait, in terris quasi in caelo versabatur. Natura namque omni necessitate superata, mirabile quoddam pergit iter: neminem vidi unquam conservorum, nec ab aliquo horum usus fuit, non lacte nutritus, nec lacte susceptus, non lecto, non foro, non alia re humana usus erat. Itaque dicebat Dominus, non surrexit inter natos mulierum major Joanne Baptista.

Magna praesentia hominibus non indigere.

Chrysostr.

QUESTIO XII.

Tres quaestiones solvantur.

78. Prima quaestio.

QUESTIO prima: Quare Judaei non Christum Dominum accusaverunt, cum leprosum tangeret, quod contra legem videbatur, Levit. 13. Respondet primò Abulens. quaest. 13. quòd leprosum tangere non erat in lege prohibitum, ut jam explicavi quaest. 7. in principio, quamvis tangens aliquam immunditiam contraheret secundum legem; nec in templum ingrederetur, antequam mundaretur, sicut etiam dixi citato loco de tangente mortuum: sic etiam Sacerdos, qui cremabar vitulam rufam, erat immundus, Numer. 19. num. 8. Ergo, ut ait Abulens, cum Christus Dominus in Galilaea juxta urbem Capharnaum maneret, & templum in Judaea esset, in Jerusalem, nemo habebat de quo posset eum rationabiliter accusare.

Abulens.

79. Chrysostr.

Secundò respondet D. Chrysostr. homil. 26. in Matth. Primus itaque, ait, leprosum ipse tangit: atque ex tanto populo nullus accusat. Non erant quippe ibi iudicia corrupta, neque spectatores livore vitiosi. Propterea non modo, non calumniati sunt signum, verum etiam cum stupore venerati sunt, ejus potentiam tam ex dictis, quam ex factis adorantes. Pro tunc populus erat bene affectus, ac Christo Domino propensus, ac proinde in bonam partem interpretati sunt, quòd leprosum tangeret, erat quippe ad hominis sanitatem, ac miraculum: ac proinde non erat contra legem, ut jam dixi quaest. 7. Si verò postea Christum Dominum calumniati sunt, quòd hominem in Sabbato sanaret, Luc. 6. n. 7. Joan. 7. num. 23. Erant jam animi Sylveis in Evang. Tom. 11.

mo infesto erga Christum Dominum, ac proinde illud quod non contra legem erat, arguebant tanquam de lege, prout amor, vel odium est in corde; ita factum reputatur in ore. Vide supra cap. 8. n. 25. & c. 15. n. 25.

Quaestio secunda. An leprosus teneretur tacere: nam Christus Dominus ei silentium commendavit. Nemini dixeris. Jam solutionem hujus quaestionis, q. 10. n. 61. tetigi, rejecta ibi Toletii sententia. Dicendum est, quòd iste leprosus, non peccavit divulgando miraculum, ut ait D. Marcus. Ille egressus caeci vradicare, & diffamare sermonem. Ad quod Abulens. q. 8. responderet, quòd Christus Dominus non praecipit ei absolute tacere, quia frustra erat tacere, quod res ipsa manifestabat, sed in mentio Christi Domini erat, quòd iste non cessaret se ostendere Sacerdoti propter nuntiationem miraculi, ut sic indilate legem impleret, melius tamen dicendum est, ut citata q. 10. in oratione nona, quòd Christus Dominus hoc praecipit, quia quantum erat ex se, ob sui modestiam volebat omnem ostentationem evitare. Et ideo aliquando praecipiebat sua miraculosa opera abscondi; leprosus autem sicut & duo illi caeci sanati, ut beneficio accepto grati, ut hic ponderat Albertus Magnus, & Chrysostr. hom. 33. in Math. mirabilia Christi per totam regionem diffuderunt. Tob. 12. num. 7. Opera Dei revelare, & confiteri honorificum est.

80. Secunda quaestio.

Abulens. Lex sine mora implenda.

81. Tertia quaestio.

Alb. Magn. Chrysostr. Tob. 12.

Quaestio tertia. Quare Christus Dominus praecipit huic leproso munus offerre, non verò illis decem mundatis, de quibus mentionem facit Lucas 17. n. 12. sed tantum illis ait, Ite, ostendite vos Sacerdotibus. Respondeo, quòd iste leprosus, de quo sermo est in praesenti, fuit primus omnium, qui curatus est, & quia poterat dubium esse; an iste sanatus per miraculum teneretur offerre; ideo ad tollendam omne dubium; ei mandat oblationes exhibere in templo: quod etiam erat intelligendum in omnibus aliis ab ipso sanatis. Unde quando eis praecipiebat, ut se ostenderent Sacerdotibus, intelligendum erat cum oblationibus suis, ut lex disponebat; praecipue quia illi decem leprosi si legis observatores ostenderunt; ideo à longè steterunt, ut lex mandabat, Levitic. 14. n. 2. & qui legis est studiosus, satis est ea quae sunt legis ei insinuare.



CAP. XXI.

Demoniacus curatur de spiritu immundo.

Marc. 1. n. 21. Et ingrediuntur Capharnaum: & statim Sabbatis ingressus in Synagogam docebat eos.

Ibid. n. 22. Et stupebant super doctrina ejus: erat enim docens eos quasi potestatem habens, & non sicut Scribae.

Te 3 VER